

РЕШЕНИЕ

№ 291

гр. Сливен, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, XI СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ива Ил. Стойчева Коджабашева

при участието на секретаря Андреана Ст. Станчева
като разгледа докладваното от Ива Ил. Стойчева Коджабашева Гражданско дело № 20242230100378 по описа за 2024 година

Производството е образувано по искова молба от И. Х. Б. срещу „Изи Асет Мениджмънт“ АД и „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, с която са предявени обективно кумулативно съединени искове за прогласяване на нищожността на сключен Договор за паричен заем, за прогласяване на нищожността на Договор за предоставяне на гаранция, сключен за обезпечаване на договора за заем и за осъждане на всеки от ответниците да заплати на ищеца недължимо заплатени суми по Договора за паричен заем, съответно по Договора за предоставяне на гаранция.

Ищецът твърди, че на 29.10.2021 г. сключил с ответника „Изи Асет Мениджмънт“ АД Договор за паричен заем № 4301246, по силата на който усвоил главница в размер на 1000,00 лв., платима на 11 четиринадесетдневни вноски от по 98,42 лв., при фиксиран ГЛП от 35,00 % и ГПР от 40,01 %, като общата сума, която следвало да върне ищецът, била в размер на 1082,62 лв. В чл. 4 от Договора за паричен заем било предвидено кредитополучателят да обезпечи задължението си с поне едно от следните обезпечения - две физически лица - поръчители, банкова гаранция или гаранционна сделка с одобрено от заемодателя дружество -поръчител. Във връзка с чл. 4, ал. 1 от Договора за паричен заем и на датата на неговото сключване, на кредитополучателя бил предоставен Договор за предоставяне на гаранция с ответника „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, носещ същия

идентификационен номер, както номера на договора за заем, като по Договора за предоставяне на гаранция от кредитополучателя се изисквало заплащане на възнаграждение за поръчителство в размер на 402,38 лв. Ищецът погасил предсрочно задълженията си по двата договора като заплатил посочените суми.

Ищецът твърди, че договорът за паричен заем е недействителен на основание чл. 22 ЗПК поради нарушаване на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗПК, във връзка с чл. 19 ЗПК. В договора кредиторът се е задоволил единствено с посочване като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и на ГПР. Липсва посочване на останалите компоненти от лихвения процент, записани в чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК. Липсва ясно разписана методика на формиране на ГПР, в това число кои компоненти, точно са включени в него и как се формира посочения с договор размер, кои са допусканията, които са използвани при изчисляването. В настоящия случай дължимото по Договора за предоставяне на гаранция възнаграждение за гарант не е включено при изчисляването на годишния процент на разходите. Предвид обстоятелствата, че договорът за паричен заем и договорът за предоставяне на гаранция са сключени в един и същи ден, както и че двете търговски дружества са свързани лица, може да се направи обоснован извод, че разходът за гарант е бил известен на кредитора към датата на сключване на договора за заем. Предвид изложеното, ищецът твърди, че кредиторът е нарушил императивното правило на чл. 19, ал. 1 ЗПК и незаконосъобразно не е включил възнаграждението за гарант в размера на ГПР, въпреки че го е включил в погасителния си план, като при условие, че същото е било включено, действителният ГПР би възлизал на повече от 122 %. Ищецът излага, че неправилното изчисляване и посочване на ГПР е самостоятелно основание за недействителност на договора. Посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилаганият в отношенията между страните представлява „заблуждаваща търговска практика“ по смисъла на чл. 68д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗЗП. Посочването в договора за заем на по-нисък от действителния ГПР представлява невярна информация, която подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. Ищецът излага още, че договорът за паричен заем е нищожен и на друго основание, а именно тъй като клаузата за заплащане на договорна лихва

накърнява „добрите нрави“. Съдебната практика приема, че при формиране на възнаградителната лихва, макар нормативно да не е установен императивен лимит, обективен критерий за добросъвестното ѝ определяне може да бъде размерът на законната лихва, без последният да може да се приеме като максимален размер. Трайно се приема, че противоречаща на добрите нрави е уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а за обезпечени кредити - двукратния размер на законната лихва. В настоящия случай в договора е предвидена лихва в размер на 35 % годишно, който размер надхвърля повече от три пъти законната, което представлява нарушение на добрите нрави, като критерии за норми на поведение, установени в обществото. Ищецът твърди още, че клаузата на чл. 4, ал. 1 от Договора за паричен заем е нищожна и на самостоятелно основание, а именно чл. 21, ал. 1 ЗПК, като заобикаляща изискванията на чл. 19, ал. 4 ЗПК, както и на основание чл. 19, ал. 5 ЗПК. Въведените изисквания в цитираната клауза от договора за вида обезпечение - поръчителство при многобройни кумулативно поставени изисквания за две физически лица, банкова гаранция или поръчителство от определено от кредитодателя дружество и срока за представянето им, създават значителни затруднения на длъжника при изпълнението му до степен, че то изцяло да се възпрепятства. Непредставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди за кредитора, който би следвало да съобрази възможностите за представяне на обезпечение и риска при предоставянето на заем към датата на сключване на договора с оглед индивидуалното договаряне на условията по кредита. В случая е предвидено възнаграждението за дружеството - поръчител, което води до скрито оскъпяване на кредита. Соченото обстоятелство се потвърждава и от факта, че ответникът „Изи Асет Мениджмънт“ АД е едноличен собственик на капитала на дружеството - поръчител „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, съответно двете дружества са свързани лица по смисъла на Търговския закон и приходът от предоставеното възнаграждение постъпва именно в търговската група на кредитора. Наред с това, нито банковата гаранция, нито изисканото поръчителство представляват обезпечения по смисъла на закона. Ищецът акцентира, че всъщност уговореното възнаграждение за гарант е част от възнаграждението за предоставения кредит, но е обособена отделно с цел заобикаляне ограничението на чл. 19, ал. 4 ЗПК, установяващ лимит на годишния процент

на разходите.

На изложените основания ищецът моли да бъде прогласена нищожността на Договора за паричен заем и с оглед разпоредбата на чл. 23 ЗПК, моли ответникът „Изи Асет Мениджмънт“ АД да бъде осъден да му заплати сумата от 82,62 лв., представляваща недължимо платена сума по нищожния Договор за паричен заем.

На следващо място, ищецът твърди, че сключеният Договор за предоставяне на гаранция също е нищожен. На първо място, на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, тъй като не са спазени изискванията на чл. 11 и чл. 19, ал. 4 ЗПК, във връзка с чл. 22 ЗПК, както и на основание чл. 68е, чл. 143, ал. 1 и чл. 147 ЗЗП. Договорът противоречи и на добрите нрави съгласно чл. 26, ал. 1 ЗЗД. В настоящия случай за кредит в размер на 1000,00 лв., от кредитополучателя се изисква да заплати за допълнителна услуга по поръчителство сума в размер на 402,38 лв., която е почти съизмерима с размера на усвоената главница по кредита и надвишава многократно размера на договорната лихва, тоест възнаграждението на кредитора по кредитната сделка. Поради накърняване на принципа на „добрите нрави“ се достига до значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, като нарушаването на императивно поставените корективи води до нищожност на сделката. Ищецът твърди, че Договорът за предоставяне на гаранция е нищожен и на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 и предл. 2 ЗЗД, като нарушаващ и заобикалящ изискването на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Сключването на договор за предоставяне на поръчителство срещу възнаграждение със свързано с кредитодателя лице е способ за заобикаляне на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Уговорката за заплащане на такава допълнителна услуга поставя в по-неблагоприятна позиция потребителя и води до значително неравновесие между правата и задълженията на страните по процесното правоотношение. Посоченият договор за предоставяне на гаранция е сключен с цел изпълнение условието на „Изи Асет Мениджмънт“ АД за обезпечаване на Договора за паричен заем. При обезпечаването на заема с поръчителство обаче длъжникът е ограничен от изискването на чл. 4 на Договора за паричен заем в правото си да избира кой да бъде поръчител по кредита му и че това може да бъде само предварително одобрено от кредитора юридическо лице, което води до неравнопоставеност в правата и задълженията на страните. В случая правата на кредитополучателя са

нарушени, тъй като е ограничен във възможността си да избере поръчител, чрез който да обезпечи задължението си, без да се налага да заплаща допълнително за тази услуга. Ищецът излага още, че договорът за предоставяне на поръчителство е нищожен и на основание чл. 26, ал. 2, предл. 4 ЗЗД, поради липса на основание /кауза/. Предвид обстоятелството, че договорът за предоставяне на поръчителство е каузален и акцесорен договор, с основание гарантиране на изпълнението на длъжника към кредитора, същият е нищожен поради липсата на основание /кауза/ по смисъла на чл. 26, ал. 2, предл. 4 ЗЗД, предвид акцесорния му характер спрямо главния договор - договора за паричен заем.

На изложените основания ищецът моли да бъде прогласена нищожността на Договора за предоставяне на гаранция и с оглед разпоредбата на чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД, моли ответникът „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД да бъде осъден да му заплати сумата от 50,00 лв., като част от общата сума от 402,38 лв., представляваща недължимо платена сума по нищожния Договор за предоставяне на гаранция. Ищецът моли и за присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е подал отговор на исковата молба в срок, с който оспорва изцяло предявените искове като недопустими и неоснователни. Не оспорва сключения Договор за предоставяне на гаранция, но оспорва твърденията на ищеца за нищожност на договора на всички изложени от него основания, като изтъква, че договорът за поръчителство не е част от Договора за паричен заем и е извън приложното поле на ЗПК. Описва подробно, че възнаграждението на поръчителя не следва да участва при формиране на ГПР по договора за паричен заем, че то е формирано в еквивалентен размер след извършена преценка на риска, а сключването на договора за гаранция е било единствено възможност, а не и задължение за ищеца и не представлява „заблуждаваща търговска практика“. На изложените основания ответникът моли за отхвърляне на предявените искове като неоснователни и претендира присъждане на направените по делото разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца.

Ответникът „Изи Асет Мениджмънт“ АД също е подал отговор на исковата молба в срок, с който оспорва изцяло предявените искове като

недопустими и неоснователни. Не оспорва сключения Договора за паричен заем, но оспорва твърденията на ищеца за нищожност на договора на всички изложени от него основания. Излага, че договорът за паричен заем е сключен при спазване на всички изисквания на закона, вкл. чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗПК, а ГПР е изчислен съобразно изискванията на чл. 19, ал. 2 ЗПК и размерът му съответства на изискванията на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Наред с това изискването за представяне на обезпечение е напълно допустимо и законно, а кредитополучателят е можел да избира измежду три вида обезпечения. Сключването на договор за гаранция било единствено възможност, а не и задължение за ищеца, като изтъква, че възнаграждението на поръчителя не следва да участва при формиране на ГПР по договора. Оспорва и твърденията на ищеца за наличие на неравноправни клаузи в договора за паричен заем. На изложените основания моли за отхвърляне на предявените искове като неоснователни и претендира присъждане на направените по делото разноски. Прави евентуално възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца.

С протоколно определение от 05.04.2024 г. по делото съдът е допуснал **изменение** на предявения иск с правна квалификация **чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД** за осъждане на ответното дружество **„ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД** да заплати на ищеца сумата от 50,00 лв. като част от обща сума от 402,38 лв., представляваща недължимо платена сума по нищожен Договор за предоставяне на гаранция № 4301246 от 29.10.2021 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане като е изменил размера му от 50,00 лв. като част от обща сума от 402,38 лв. на **109,74 лв.**, представляваща недължимо платена сума по нищожен Договор за предоставяне на гаранция № 4301246 от 29.10.2021 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Съдът е **пропуснал да се произнесе в проведеното о. с. з. по делото** на 05.04.2024 г. по направеното от ищеца с Молба с вх. № 7059/29.03.2024 г. по описа на СлРС оттегляне на основание **чл. 232, ал. 1 ГПК** на предявения иск за осъждане на ответника **„Изи Асет Мениджмънт“ АД** да му заплати сумата от **82,62 лв.**, представляваща недължимо платена сума по нищожния Договор за паричен заем.

Ето защо, с оглед заявеното от ищеца оттегляне на иска по **чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД** срещу ответното дружество „Изи Асет Мениджмънт“ АД, направено своевременно до приключване на първото о. с. з. по делото, **производството по делото по този иск следва да бъде прекратено** на основание **чл. 232 ГПК**, поради **оттегляне на иска** от ищеца.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява лично и не изпраща представител. Депозирал е чрез своя пълномощник - адвокат, писмено становище, с което поддържа предявените искове, моли съда да ги уважи и да присъди направените по делото разноски.

Ответното дружество „Изи Асет Мениджмънт“ АД, редовно призовано, не изпраща представител.

Ответното дружество „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, редовно призовано, не изпраща представител.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че между ищеца И. Х. Б. и ответника „Изи Асет Мениджмънт“ АД е сключен Договор за паричен заем № 4301246 от 29.10.2021 г., съдържащ данни за предоставен на ищеца кредит в размер на 1000,00 лв. Посочени са следните условия на отпуснатия заем - ГПР 40,01 %, лихвен процент 35,00 %. Уговорен е общият размер на дължимата от кредитополучателя сума - 1082,62 лв., срок на договора - 11 четиринадесетдневки, с размер на плащането 98,42 лв.

В чл. 4 от Договора е уговорено, че заемът се обезпечава с поне едно от следните обезпечения - две физически лица - поръчители, банкова гаранция или гаранционна сделка с одобрено от заемотателя дружество - гарант.

Безспорно е между страните, че въз основа на клаузата на чл. 4 от Договора за паричен заем, на 29.10.2021 г. между ищеца И. Х. Б. и ответника „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е сключен Договор за предоставяне на гаранция № 4301246, във връзка с обезпечаването на Договора за паричен заем, като видно от представената от ответника справка, ищецът е заплатил сумата от 109,74 лв. като възнаграждение на гаранта по договора.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът направи

следните правни изводи:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правна квалификация **чл. 26, ал. 1, предл. първо ЗЗД, вр. чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗПК** за прогласяване за нищожен на Договор за паричен заем № 4301246 от 29.10.2021 г., сключен между ищеца И. Х. Б. и ответното дружество „Изи Асет Мениджмънт“ АД поради противоречие със закона; с правна квалификация **чл. 26, ал. 1, предл. първо, второ и трето и ал. 2, предл. четвърто ЗЗД** за прогласяване за нищожен на Договор за предоставяне на гаранция № 4301246 от 29.10.2021 г., сключен между ищеца И. Х. Б. и ответното дружество „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, поради нарушаване на закона, заобикаляне на закона, накърняване на добрите нрави и липса на основание и с правна квалификация **чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД** за осъждане на ответното дружество „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД да заплати на ищеца сумата от **109,74 лв.**, представляваща недължимо платена сума по нищожен Договор за предоставяне на гаранция № 4301246 от 29.10.2021 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Предявените искове са **процесуално допустими**.

Разгледани по същество, съдът ги намира и за изцяло **основателни и доказани**.

Няма спор по делото, че между ищеца и ответника „Изи Асет Мениджмънт“ АД е възникнало правоотношение по договор за паричен заем, като ищецът е усвоил сумата от 1000,00 лв.

Ответникът е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, тоест страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9 ал. 3 ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 ЗПК. Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон - ЗПК.

Съдът намира, че в случая при сключване на процесния договор за кредит не са спазени императивни законови разпоредби на Закона за

потребителския кредит.

Съгласно задължителните изисквания, въведени с разпоредбата на чл. 11 ал. 1, т. 10 ЗПК, договорът за кредит следва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. В случая в процесния договор се явяват посочени само абсолютните стойности на ГПР от 40,01 %, без ясно разписана методика на формирането му, съдържаща кои компоненти точно са включени в него и как се формира. Не е ясно също как точно се съдържа и как е изчислена по отношение на общия ГПР посочената годишна фиксирана лихва от 35,00 %. С договора за предоставяне на гаранция е уговорено възнаграждение на гаранта, но не е посочено дали тази сума е отчетена при изчисляването на ГПР, а същата следва да бъде включена в ГПР, доколкото представлява разход по кредита, по смисъла на разпоредбата на § 1 от ДР на ЗПК. Следователно потребителят е бил поставен в невъзможност да разбере какъв е реалният процент на оскъпяване на кредита и дали посоченият в договора ГПР съответства на действителните разходи за кредитополучателя.

§ 1, т. 1 от ДР на ЗПК дава легална дефиниция на понятието „общ разход по кредита за потребителя“. Това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

В чл. 19, ал. 1 ЗПК е предвидено, че годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на

предоставения кредит. Със сключването на договора за предоставяне на гаранция, кредиторът е предвидил възнаграждение за гаранта, което по своята същност представлява разход, пряко свързан с договора за паричен заем и това възнаграждение ясно е обявено на заемателя още в хода на преговорите по сключване на договора.

Невключването на това възнаграждение в общите разходи по кредита представлява заобикаляне на забраната на чл. 19, ал. 2 ЗПК, а при включването на този допълнителен разход в общия размер на разходите, ГПР по сключения договор за паричен заем, който е определен на 40,01 %, значително ще надхвърли законово определения максимален размер на ГПР, поради което и договорът на това основание следва да се счита нищожен.

Предвид обстоятелството, че процесният договор за паричен заем е сключен в нарушение на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, по аргумент на чл. 22 ЗПК е налице пълна недействителност - нищожност на договора, съответно предявеният иск следва да бъде уважен.

На следващо място, Договорът за предоставяне на гаранция № 4301246 от 29.10.2021 г., сключен между ищеца и ответника „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД също е нищожен, поради противоречие с добрите нрави, на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, а освен това е нищожен и защото посредством него се заобикаля императивната норма на чл. 19, ал. 4 ЗПК, установяваща максимален размер на ГПР.

Видно е, че с поставянето на практически неизпълними условия за предоставяне на обезпечение по кредита, длъжникът съзнателно е доведен до необходимостта да сключи възмезден договор за предоставяне на гаранция. Защитата на потребителя като икономически по-слаб субект е принцип, проведен в редица правни норми на националното законодателство, както и в специалния Закон за защита на потребителите. В случая кредитополучателят е икономически по-слабият субект на правоотношението, за когото практически липсва каквато и да било свобода да договаря условията, при които „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД да му предостави гаранция. В същото време гарантът по договора, който е и икономически по-силният субект, разполага и с възможността да иска от длъжника главницата, лихвите и разноските, които е платил, както и законна лихва върху платените суми от датата на плащането, тоест поетият от гаранта риск при предоставянето на

гаранция е напълно покрит от предвидената защита, а размерът на уговореното възнаграждение за предоставянето на гаранция, е абсолютно необоснован и несъответен на този риск.

Наред с това, при извършена служебна справка в Търговския регистър по партидата на ответника се установява, че едноличен собственик на капитала на „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е „Изи Асет Мениджмънт“ АД. Основен предмет на дейност на ответника е гаранционни сделки, каквато е процесната. Следва да се посочи, че печалбата на „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД от извършената от него търговска дейност като гарант, се разпределя в полза на едноличния собственик „Изи Асет Мениджмънт“ АД, който е кредитор на ищеца. В случая със сключване на договора за паричен заем се цели заобикаляне на закона чрез предвиждане на допълнително възнаграждение, което формално не следва да се включва в ГПР, съгласно цитираните законови разпоредби, но всъщност представлява разход по договора, който следва да се плати на юридическо лице - гарант, чийто собственик на капитала е юридическото лице - заемодател. Ето защо е налице и нарушаване на добрите нрави.

Предвид изложеното, предявеният иск с правна квалификация чл. 26, ал. 1, предл. първо, второ и трето ЗЗД за обявяване за нищожен на Договора за предоставяне на гаранция № 4301246 от 29.10.2021 г., сключен между ищеца и ответника „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД също следва да бъде уважен.

На следващо място, нищожният договор за предоставяне на гаранция не поражда правни последици. Нищожността настъпва по право, от момента на извършването на нищожната сделка, а даденото от страните по нищожен договор подлежи на връщане, като имуществена последица от недействителността. Установи се от приетата по делото справка, че ищецът е заплатил на ответника „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД сумата от 109,74 лв. като възнаграждение по договора за предоставяне на гаранция.

Ето защо, предявеният осъдителен иск с правна квалификация чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД, вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответното дружество „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД да заплати на ищеца сумата от 109,74 лв., представляваща недължимо платена сума по нищожен Договора за предоставяне на гаранция № 4301246 от 29.10.2021 г., поради изначална

липса на основание, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане следва да бъде уважен като основателен и доказан.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца направените от него разноски по делото, съответно „Изи Асет Мениджмънт“ АД - в размер на 50,00 лева - заплатена държавна такса, а „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД - в размер на 100,00 лева - заплатена държавна такса.

Видно от договора за правна защита и съдействие, пълномощникът на ищеца е оказал безплатно адвокатска помощ.

Минималният размер на адвокатското възнаграждение в случая, определено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 и т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на 408,26 лв. по иска срещу „Изи Асет Мениджмънт“ АД, съответно на 400,00 лв. по исковите срещу „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД.

Следва да се отчете обаче, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност и е приключило в едно открито съдебно заседание, в което пълномощникът на ищцата не се е явил.

Съгласно Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22, член 101, параграф 2 ДФЕС, във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС, трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Ето защо, съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв, всяко от ответните дружества следва да бъде осъдено да заплати на пълномощника на ищцата сумата от по **300,00 лв.** - дължимо адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА на основание **чл. 232 ГПК** производството по предявения иск с правна квалификация **чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД, вр. чл. 23 ЗПК** за осъждане на ответното дружество **„ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД**, ЕИК 131576434, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Люлин, ж. к. Люлин 7, бул. „Джавахарлал Неру“ № 28, ет. 2, ап. 40 - 46 да заплати на ищеца **И. Х. Б.**, ЕГН: *********, с адрес ********* сумата от **82,62 лв.** /осемдесет и два лева и шестдесет и две стотинки/, представляваща недължимо платена сума по нищожен Договор за паричен заем № 4301246 от 29.10.2021 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, **поради оттегляне на иска** от ищеца.

ПРОГЛАСЯВА за **НИЩОЖЕН** на основание **чл. 26, ал. 1, предл. първо ЗЗД, вр. чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК** сключения между **„ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД**, ЕИК 131576434, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Люлин, ж. к. Люлин 7, бул. „Джавахарлал Неру“ № 28, ет. 2, ап. 40 - 46 и **И. Х. Б.**, ЕГН: *********, с адрес ********* **Договор за паричен заем № 4301246 от 29.10.2021 г.**, поради противоречие на закона.

ОСЪЖДА **„ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД**, ЕИК 131576434, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Люлин, ж. к. Люлин 7, бул. „Джавахарлал Неру“ № 28, ет. 2, ап. 40 - 46 **ДА ЗАПЛАТИ** на **И. Х. Б.**, ЕГН: *********, с адрес ********* на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **50,00 лв.** /петдесет лева/, представляваща направените по делото разноски - заплатена държавна такса, платими по банкова сметка в **„ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД**, с IBAN: *********, с титуляр адв. П. С. П..

ОСЪЖДА **„ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД**, ЕИК 131576434, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Люлин, ж. к. Люлин 7, бул. „Джавахарлал Неру“ № 28, ет. 2, ап. 40 - 46 **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат **П. С. П.** от САК, с код по БУЛСТАТ 180639388, на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв**, сумата от **300,00 лв.** /триста лева/, представляваща адвокатско възнаграждение по делото, платими по банкова сметка в **„ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД**, с IBAN: *********, с титуляр адв. П. С. П..

ПРОГЛАСЯВА за **НИЩОЖЕН** на основание **чл. 26, ал. 1, предл. първо, второ и трето ЗЗД** сключения между **„ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД**, ЕИК: 202513690, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Люлин, ж. к. Люлин 7, бул. „Джавахарлал Неру“ № 28, ет. 2, ап. 40 - 46 и **И. Х. Б.**, ЕГН: *****, с адрес ***** **Договор за предоставяне на гаранция № 4301246 от 29.10.2021 г.**, поради противоречие и заобикаляне на закона и накърняване на добрите нрави.

ОСЪЖДА „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: 202513690, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Люлин, ж. к. Люлин 7, бул. „Джавахарлал Неру“ № 28, ет. 2, ап. 40 - 46 **ДА ЗАПЛАТИ** на **И. Х. Б.**, ЕГН: *****, с адрес с. Ябланово, общ. Котел, обл. Сливен, ул. „Освобождение“ № 55 на основание **чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД** сумата от **109,74 лв.** /сто и девет лева и седемдесет и четири стотинки/, представляваща недължимо платена сума по нищожен Договор за предоставяне на гаранция № 4301246 от 29.10.2021 г., ведно със **законната лихва** върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба - 26.01.2024 г. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **100,00 лв.** /сто лева/, представляваща направените по делото разноски - заплатена държавна такса, платими по банкова сметка в „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, с IBAN: *****, с титуляр адв. П. С. П..

ОСЪЖДА „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: 202513690, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Люлин, ж. к. Люлин 7, бул. „Джавахарлал Неру“ № 28, ет. 2, ап. 40 - 46 **ДА ЗАПЛАТИ** на **адвокат П. С. П.** от САК, с код по БУЛСТАТ 180639388, на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв**, сумата от **300,00 лв.** /триста лева/, представляваща адвокатско възнаграждение по делото, платими по банкова сметка в „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, с IBAN: *****, с титуляр адв. П. С. П..

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Сливен в двуседмичен срок от връчването му на страните, а в частта, имаща характер на определение, с която частично е прекратено производството поради оттегляне на иска, подлежи на обжалване с частна жалба пред Окръжен съд - Сливен в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____